

[Vilhelm Rasmussen.]
 35 000 Kr., maaske mere. Tiderne er ikke mere knappe, end at Militærudgifterne er steget med et betydeligt Beløb, op mod 2 Mill. Kr. Tiderne er ikke mere knappe, end at den højtærede Finansminister har været i Stand til at lette Skatterne for de i økonomisk Henseende mest begunstigede Mennesker her i Landet, de store Formuebesiddere og dem, der har de største Aktieselskabsvirksomheder, med et samlet Beløb paa ca. 13 Mill. Kr., saa det tør jeg nok slaa fast, at den højtærede Undervisningsminister ikke har noget som helst finansielt Grundlag for at afvise et beskedent Ønske om større Arbejdsmidler paa Statens Lærerhøjskole. Dernæst siger den højtærede Minister — og hvis jeg forstaar Talen rigtigt, skal Bemærkningerne tages ironisk —, at det er jo ikke underligt, at den Mand, der leder den Virksomhed, er saa ivrig ligesom alle andre Embedsmænd for, at netop hans Virksomhed skal trives godt, fordi vedkommende nu anser denne særlige Virksomhed for at være noget saa overordentlig betydningsfuldt for Land og Folk. Hvad den Ting angaar, vil jeg gerne sige, at selv om Ministeren har tænkt det sagt ironisk, opfatter jeg det som en Kompliment. Jeg mener, at det er enhver Embedsmands Pligt selv med Fare for Overdrivelse at betragte den Virksomhed, han øver i Statens Tjeneste, som noget særdeles betydningsfuldt for Land og Folk. Nu er imidlertid Forholdet i denne Sag det, at de Ønsker, jeg har fremsat, netop ikke er mine særlige personlige Ønsker, og det forbavser mig i allerhøjeste Grad, at den højtærede Undervisningsminister giver det høje Ting og derigennem Offentligheden det Indtryk, at det netop er mine særlige Ønsker, jeg har frembaaret ved denne Lejlighed. Jeg har handlet ganske anderledes. Da jeg i Fjor hørte den højtærede Ministers mærkelige Stilling til mine Ønsker, der blev fremsat med al mulig Voldsomhed, tænkte jeg: en Embedsmand skal være loyal, nu bøjer jeg mig loyalt for den højtærede Undervisningsminister, jeg trækker mit Arbejde for alle disse særlige Spørgsmaal tilbage, som interesserer mig, og som skyldes mit Initiativ. Derfor vilde jeg, saaledes var mit Ræsonnement, i Aar begrænse mig til kun at fremføre saadanne Ønsker, som man har opfordret mig til at fremsætte. Og nu forundrer det mig i allerhøjeste Grad, at den højtærede Minister stiller en af sine Embedsmænd saaledes i Gabestokken, at Ministeren giver den Fremstilling overfor

det høje Ting, at det skulde være mine særlige Ønsker og kun mine Ønsker, medens Sandheden er den, at det er Ønsker, som man fra Lærernes Side har bedt mig om at fremføre. Det kan kun forklares derved, at den højtærede Minister ikke maa vide, at saadanne Anmodninger er kommet til mig fra Lærernes egen Kreds.

Jeg har allerede den 11. Maj modtaget et Brev fra Formanden for den danske Realskole, i hvilket han beder mig arbejde for, at der bliver fortsættende Aarskursus i Engelsk og Tysk med Udvidelse til Fransk, og i hvilket han anmoder mig om ogsaa at arbejde for, at der igen bliver Anledning til Fjernstilskrivning i Tysk og Engelsk for Realskolen. Det er i Anledning af denne Henstilling, at jeg har fremført dette Ønske. Hvorfor meddeler den højtærede Minister ikke Tinget, at det er et Ønske fra den danske Realskole, som jeg her efter Opfordring har frembaaret for det høje Ting og den højtærede Minister?

Akkurat paa samme Maade forholder det sig med mine Anmodninger til den højtærede Minister om en Forlængelse af Kursusene for Forskolens Lærerinder fra fem til ti Maaneder. Ogsaa dette har jeg talt for paa Grundlag af Opfordring fra Forskolelærerinder. Jeg har modtaget en Skrivelse fra en Kreds af disse, der har været Elever paa Statens Lærerhøjskole, i hvilken de anmoder mig om at arbejde for, at Kursusene atter kan komme til at omfatte ti Maaneder, og denne Skrivelse har faaet Tilslutning fra Formanden for Forskolelærerindernes Organisation eller deres Repræsentant i Danmarks Lærerforenings Hovedbestyrelse.

Nu kan den højtærede Minister sige: Ja, men disse 23 har jo kun Erfaring for, hvorledes et ti Maaneders Kursus virker, de ved ikke, hvorledes det nuværende fem Maaneders Kursus virker. Men heller ikke denne Betragtning vil kunne redde den højtærede Ministers Argumentation. Thi de Damer, der nu er Kursister, har ogsaa været hos mig og bedt mig om at virke for, at de kunde faa Lov til i Stedet for et fem Maaneders Kursus som deres tidligere Kolleger at faa et Kursus, der varer ti Maaneder. Som en loyal Embedsmand henviste jeg øjeblikkelig Damerne til Ministeren, for at det ikke skulde kunne siges, at jeg arbejdede mod det Standpunkt, den højtærede Minister har taget her i Tinget. Jeg har altsaa kun været Talerør for andre, hvad denne Sag angaar.

Endelig, hvad den tredie Sag angaar, Danmarks Lærerforenings Ønske om at faa